ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 21ης Ιανουαρίου 2015*

«Ανταγωνισμός — Κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως — Αγορά των αερολιμενικών υπηρεσιών — Απόφαση απόρριψης καταγγελίας — Άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 — Χειρισμός της υπόθεσης από την αρμόδια για τον ανταγωνισμό αρχή κράτους μέλους — Απόρριψη της καταγγελίας για λόγους προτεραιότητας — Απόφαση της αρμόδιας για τον ανταγωνισμό αρχής που συνάγει συμπεράσματα, στο πεδίο του δικαίου του ανταγωνισμού, από έρευνα που διεξήχθη σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία που έχει εφαρμογή στον οικείο τομέα — Υποχρέωση αιτιολόγησης»

Στην υπόθεση T-355/13,

easyJet Airline Co. Ltd, με έδρα το Luton (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τις M. Werner και R. Marian, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Biolan και F. Ronkes Agerbeek,

καθής,

υποστηριζόμενης από τη

Luchthaven Schiphol NV, με έδρα το Schiphol (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους J. de Pree, G. Hakopian και S. Molin, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο προσφυγή ακύρωσης της απόφασης C(2013) 2727 τελικό της Επιτροπής, της 3ης Μαΐου 2013, με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία της προσφεύγουσας για τη Luchthaven Schiphol, που αφορούσε συμπεριφορά αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού στην αγορά των αερολιμενικών υπηρεσιών (υπόθεση COMP/39.869 — easyjet/Schiphol),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, S. Gervasoni (εισηγητή) και L. Madise, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοίκησης,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 26ης Σεπτεμβρίου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, η easyJet Airline Co. Ltd, είναι αεροπορική εταιρία του Ηνωμένου Βασιλείου με ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης και χρησιμοποιεί, μεταξύ άλλων, τον αερολιμένα Schiphol του Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες).

2 Στις 11 Σεπτεμβρίου 2008 η προσφεύγουσα υπέβαλε δύο πρώτες καταγγελίες στη Nederlandse Mededingingsautoriteit (αρμόδια για τον ανταγωνισμό ολλανδική αρχή, στο εξής: NMa) κατά της Luchthaven Schiphol NV (στο εξής: Schiphol), της εταιρίας που εκμεταλλεύεται τον αερολιμένα Schiphol του Άμστερνταμ, σχετικά με τα τέλη για την ασφάλεια της αεροπλοΐας και για τα τέλη διακίνησης επιβατών που θα επιβάλλονταν από την 1η Νοεμβρίου 2008. Η πρώτη καταγγελία στηριζόταν στις διατάξεις του άρθρου 8.25f, παράγραφος 1, του Wet Luchtvaart (ολλανδικού νόμου για την αεροπλοΐα, στο εξής: WL) και η δεύτερη στο άρθρο 24 του Mededingingswet (ολλανδικού νόμου για τον ανταγωνισμό, στο εξής: MW) και στο άρθρο 102 ΣΛΕΕ.

3 Στις 20 Νοεμβρίου 2008 η προσφεύγουσα υπέβαλε άλλη μία καταγγελία στη NMa, η οποία αφορούσε τα τέλη για την ασφάλεια της αεροπλοΐας και τα τέλη διακίνησης επιβατών που θα επιβάλλονταν από τη Schiphol από την 1η Απριλίου 2009 και στηριζόταν στις διατάξεις του άρθρου 8.25f, παράγραφος 1, του WL (στο εξής: τρίτη καταγγελία).

4 Στις 19 Δεκεμβρίου 2008 η NMa απέρριψε την πρώτη καταγγελία της προσφεύγουσας ως εκπρόθεσμη. Επιπλέον, πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι ανέστελλε την εξέταση της δεύτερης καταγγελίας μέχρι να γίνουν γνωστά τα αποτελέσματα της εξέτασης της τρίτης καταγγελίας.

5 Με απόφαση της 14ης Ιουλίου 2009 η NMa απέρριψε την τρίτη καταγγελία, με το αιτιολογικό ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αποδείξει ότι τα τέλη που επέβαλλε η Schiphol από την 1η Απριλίου 2009 ήταν αντίθετα προς τις διατάξεις του WL, και συγκεκριμένα προς την αρχή του υπολογισμού του ύψους των τελών σε συνάρτηση με το κόστος, την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων και την αρχή ότι τα τέλη πρέπει να είναι εύλογα. Κατά της απορριπτικής αυτής απόφασης η προσφεύγουσα άσκησε ένδικη προσφυγή, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση του Rechtbank Rotterdam στις 25 Νοεμβρίου 2010. Κατόπιν αυτού, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της δικαστικής αυτής απόφασης ενώπιον του College van Beroep voor het bedrijfsleven, αλλά στη συνέχεια παραιτήθηκε από το δικόγραφο της έφεσης.

6 Με απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2009 η NMa απέρριψε τη δεύτερη καταγγελία. Κατά την εν λόγω αρχή, όλες οι καταγγελίες που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα είχαν κοινά χαρακτηριστικά και τα τέλη που επρόκειτο να αρχίσουν να ισχύουν τον Απρίλιο του 2009 δεν είχαν ουσιαστικές διαφορές από τα τέλη που ίσχυαν από τον Νοέμβριο του 2008. Επιπλέον, οι έννοιες της απαγόρευσης των διακρίσεων και του εύλογου χαρακτήρα, οι οποίες χρησιμοποιούνται στο άρθρο 8.25d, παράγραφοι 2 και 3, του WL, αντιστοιχούν στις έννοιες που χρησιμοποιούνται στο ευρωπαϊκό και στο εθνικό δίκαιο του ανταγωνισμού (άρθρο 102 ΣΛΕΕ και άρθρο 24 του MW αντίστοιχα). Η NMa υπενθύμισε επίσης ότι με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2009 είχε ερμηνεύσει τις διατάξεις του WL σύμφωνα με τη νομολογία των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης που αφορά το άρθρο 102 ΣΛΕΕ. Η NMa επισήμανε επίσης ότι ο ορισμός της σχετικής αγοράς, στον οποίο θα προέβαινε σε περίπτωση έρευνας στηριζόμενης στις διατάξεις του δικαίου του ανταγωνισμού, δεν ήταν αναγκαίος εν προκειμένω, διότι η εν λόγω αρχή είχε θεωρήσει ότι η Schiphol βρισκόταν σε θέση οικονομικής ισχύος. Το συμπέρασμα της εν λόγω αρχής ήταν ότι η εξέταση από την άποψη του άρθρου 102 ΣΛΕΕ των τελών που άρχισαν

να επιβάλλονται τον Νοέμβριο του 2008 θα κατέληγε στα ίδια αποτελέσματα που είχε η εξέταση της τρίτης καταγγελίας, οπότε απέρριψε τη δεύτερη καταγγελία σύμφωνα με την πολιτική της περί καθορισμού προτεραιοτήτων. Η προσφεύγουσα δεν άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης αυτής.

7 Στις 14 Ιανουαρίου 2011 η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή βάσει των διατάξεων του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1). Η προσφεύγουσα ισχυριζόταν ότι τα τέλη που είχε καθορίσει η Schiphol δημιουργούσαν διακρίσεις, ήταν υπερβολικά και συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 102 ΣΛΕΕ. Η προσφεύγουσα εξέθετε επίσης ότι είχε υποβάλει σειρά καταγγελιών στη NMa, αλλά θεωρούσε ότι η εν λόγω αρχή δεν είχε εκδώσει καμία τελική απόφαση επί του βασίμου μιας καταγγελίας που αφορούσε τον ανταγωνισμό.

8 Στις 18 Δεκεμβρίου 2012 η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι επρόκειτο να απορρίψει την καταγγελία της, βάσει των διατάξεων του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, για τον λόγο ότι με την υπόθεση είχε ήδη ασχοληθεί η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους. Η προσφεύγουσα απάντησε στην Επιτροπή με έγγραφο της 31ης Ιανουαρίου 2013.

9 Στις 3 Μαΐου 2013 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2013) 2727 τελικό, με την οποία απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας βάσει των διατάξεων του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Επιπλέον, η Επιτροπή εξέφρασε την άποψη ότι η καταγγελία μπορούσε, ούτως ή άλλως, να απορριφθεί και λόγω έλλειψης έννομου συμφέροντος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διότι, με βάση τα συμπεράσματα στα οποία είχε καταλήξει η NMa, δεν υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να αποδειχθεί παράβαση του άρθρου 102 ΣΛΕΕ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Ιουλίου 2013, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

11 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

12 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

13 Η Schiphol, με δικόγραφο που κατέθεσε στις 4 Οκτωβρίου 2013, υπέβαλε αίτηση παρέμβασης υπέρ της Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Με διάταξη του προέδρου του δεύτερου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 2013, επιτράπηκε στη Schiphol να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής.

14 Η Schiphol ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

15 Η προσφεύγουσα, προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής, προβάλλει δύο λόγους ακύρωσης. Πρώτον, υποστηρίζει ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η καταγγελία της μπορούσε να απορριφθεί βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 ενέχει νομικό σφάλμα και πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη.

Επί του πρώτου λόγου ακύρωσης: νομικά σφάλματα και πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης κατά την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003

16 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει καταρχάς ότι η εκτίμηση της Επιτροπής ότι η NMa είχε ασχοληθεί με την καταγγελία της, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, είναι νομικά εσφαλμένη, διότι η καταγγελία της αυτή είχε απορριφθεί για λόγους προτεραιότητας. Εξάλλου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικό σφάλμα και σε πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης, καθόσον βασίστηκε σε απόφαση της NMa σχετικά με καταγγελία για την οποία είχε διεξαχθεί έρευνα με γνώμονα όχι τους κανόνες του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης, αλλά το εθνικό αεροπορικό δίκαιο.

17 Υπενθυμίζεται ευθύς εξαρχής ότι η Επιτροπή, στην οποία έχει ανατεθεί με το άρθρο 105, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ η αποστολή να μεριμνά για την εφαρμογή των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ, καλείται να καθορίζει και να θέτει σε εφαρμογή την πολιτική ανταγωνισμού της Ένωσης και διαθέτει προς τούτο διακριτική εξουσία κατά την εξέταση των καταγγελιών (βλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2013, Vivendi κατά Επιτροπής, T-432/10, EU:T:2013:538, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το Δικαστήριο υπενθύμισε επίσης ότι το άρθρο 13 και η αιτιολογική σκέψη 18 του κανονισμού 1/2003 αντανακλούν την ευρεία διακριτική ευχέρεια που έχουν οι εθνικές αρχές που συναπαρτίζουν το δίκτυο των αρχών ανταγωνισμού, ώστε να μπορούν να διασφαλίζουν τη βέλτιστη κατανομή των υποθέσεων εντός του δικτύου αυτού (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Toshiba Corporation κ.λπ., C-17/10, Συλλογή, EU:C:2012:72, σκέψη 90). Αν ληφθεί υπόψη ο ρόλος τον οποίο αναθέτει στην Επιτροπή η ΣΛΕΕ σχετικά με τον καθορισμό και την εφαρμογή της πολιτικής ανταγωνισμού, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή διαθέτει επίσης, κατά μείζονα λόγο, ευρεία εξουσία εκτίμησης κατά την εφαρμογή του άρθρου 13 του κανονισμού 1/2003.

18 Με τη νομολογία σχετικά με την εκτίμηση του συμφέροντος της Ένωσης έχει τονιστεί πάντως επανειλημμένα ότι η διακριτική εξουσία της Επιτροπής δεν είναι εντούτοις απεριόριστη. Η Επιτροπή πρέπει συγκεκριμένα να λαμβάνει υπόψη όλα τα νομικά και πραγματικά στοιχεία που είναι λυσιτελή προκειμένου να αποφασίσει για τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί σε μια καταγγελία. Οφείλει ειδικότερα να εξετάζει προσεκτικά το σύνολο των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της γνωστοποιούν οι καταγγέλλοντες (βλ. απόφαση της 17ης Μαΐου 2001, IECC κατά Επιτροπής, C-450/98 P, Συλλογή, EU:C:2001:276, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

19 Σχετικά με το ζήτημα αυτό προκύπτει από πάγια νομολογία ότι, όταν τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτίμησης, ο σεβασμός των εγγυήσεων που παρέχει η έννομη τάξη της Ένωσης κατά τη διεξαγωγή των διοικητικών διαδικασιών έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία και ότι μεταξύ των εγγυήσεων αυτών περιλαμβάνονται, κυρίως, η υποχρέωση του αρμόδιου οργάνου να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης υπόθεσης (βλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2008, HEG και Graphite India κατά Συμβουλίου, T-462/04, Συλλογή, EU:T:2008:586, σκέψη 68 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ο δικαστής της Ένωσης πάντως, κατά τον έλεγχο που ασκεί όσον αφορά την εκ μέρους της Επιτροπής άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει για τον χειρισμό των καταγγελιών, δεν πρέπει να υποκαθιστά τελικά την εκτίμηση της Επιτροπής με τη δική του, αλλά να ελέγχει αν η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά, ενέχει νομικό σφάλμα ή πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης ή κατάχρηση εξουσίας (βλ. απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2010, CEAHR κατά Επιτροπής, T-427/08, Συλλογή, EU:T:2010:517, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

20 Όσον αφορά τον δικαστικό έλεγχο που ασκείται επί των αποφάσεων της Επιτροπής που στηρίζονται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, σκοπός του είναι να εξακριβώνεται κατά πόσον η επίδικη απόφαση δεν στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά και κατά πόσον το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι μια αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους έχει ήδη ασχοληθεί με την καταγγελία δεν ενέχει νομικό σφάλμα ή πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης ή κατάχρηση εξουσίας. Αντίθετα, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι αρμόδια για τον έλεγχο των αποφάσεων των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών είναι μόνο τα εθνικά δικαστήρια, τα οποία επιτελούν ουσιώδη λειτουργία ενόψει της εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης.

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης: νομικό σφάλμα

21 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το εννοιολογικό περιεχόμενο της φράσης «καταγγελία με την οποία έχει ήδη ασχοληθεί μια αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους», η οποία περιέχεται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 και παρέχει στην Επιτροπή την ευχέρεια να απορρίπτει την καταγγελία, πρέπει να καθοριστεί σε συσχετισμό με τις διατάξεις του άρθρου 5 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο ορίζει τις διάφορες κατηγορίες αποφάσεων που μπορούν να εκδίδουν οι αρχές ανταγωνισμού. Κατά συνέπεια, μια αρχή ανταγωνισμού έχει ασχοληθεί με την υπόθεση μόνο αν έχει τουλάχιστον αποφασίσει, κατόπιν προκαταρκτικής έρευνας, να μην αναλάβει καμία δράση. Αντίθετα, η ίδια αυτή αρχή δεν έχει ασχοληθεί με την υπόθεση, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, αν απλώς έχει απορρίψει την καταγγελία για λόγους προτεραιότητας. Η ορθότητα της ερμηνείας αυτής επιβεβαιώνεται από τις διατάξεις της παραγράφου 20 της ανακοίνωσης της Επιτροπής σχετικά με τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού (ΕΕ 2004, C 101, σ. 43, στο εξής: ανακοίνωση σχετικά με το δίκτυο των αρχών ανταγωνισμού).

22 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

23 Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, «όταν αρχή ανταγωνισμού ενός κράτους μέλους ή η Επιτροπή λαμβάνει καταγγελία σχετικά με μια συμφωνία, απόφαση ενώσεως ή πρακτική με την οποία έχει ήδη ασχοληθεί μια άλλη αρχή ανταγωνισμού, δύναται να την απορρίψει».

24 Κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία μιας διάταξης του δικαίου της Ένωσης, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όχι μόνο το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (βλ. αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2005, VEMW κ.λπ., C-17/03, Συλλογή, EU:C:2005:362, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 26ης Οκτωβρίου 2010, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-236/07, Συλλογή, EU:T:2010:451, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

25 Με γνώμονα ακριβώς τις αρχές αυτές πρέπει να εξεταστεί αν η φράση «καταγγελία [...] με την οποία έχει ήδη ασχοληθεί μια άλλη αρχή ανταγωνισμού», η οποία περιέχεται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, έχει την έννοια ότι επιτρέπει στην Επιτροπή να απορρίπτει την καταγγελία στις περιπτώσεις στις οποίες η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους έχει προηγουμένως απορρίψει την ίδια αυτή καταγγελία για λόγους προτεραιότητας.

26 Πρώτον, η απάντηση στο ερώτημα αν η Επιτροπή μπορεί να απορρίπτει τις καταγγελίες που έχουν απορριφθεί προηγουμένως από τις αρχές ανταγωνισμού κράτους μέλους για λόγους προτεραιότητας μπορεί να συναχθεί κατόπιν γραμματικής ερμηνείας του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, δεδομένου ότι η φράση «καταγγελία [...] με την οποία έχει ήδη ασχοληθεί μια άλλη αρχή ανταγωνισμού» είναι σαφής. Συναφώς πρέπει να τονιστεί ότι η φράση αυτή έχει ευρύ περιεχόμενο, καθόσον μπορεί να καλύπτει όλες τις περιπτώσεις καταγγελιών με τις οποίες έχει ήδη ασχοληθεί μια άλλη αρχή ανταγωνισμού, ανεξάρτητα από την έκβαση της εξέτασης της καταγγελίας. Ο νομοθέτης επέλεξε δηλαδή να μην περιορίσει το πεδίο εφαρμογής του άρθρου αυτού στις περιπτώσεις μόνο των καταγγελιών επί των οποίων έχει ληφθεί απόφαση από άλλη αρχή ανταγωνισμού.

27 Δεύτερον, η ερμηνεία που έγινε δεκτή παραπάνω στη σκέψη 26 είναι επίσης σύμφωνη με τη γενικότερη οικονομία του κανονισμού 1/2003. Συγκεκριμένα, για την ερμηνεία του άρθρου 13, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού πρέπει οπωσδήποτε να ληφθεί υπόψη η παράγραφος 1 του εν λόγω άρθρου, κατά την οποία η Επιτροπή μπορεί να απορρίπτει μια καταγγελία, όταν με την υπόθεση ασχολείται ήδη μια άλλη αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους. Επομένως, αυτό που έχει σημασία δεν είναι η έκβαση της εξέτασης της καταγγελίας από την εν λόγω αρχή ανταγωνισμού, αλλά το γεγονός ότι η καταγγελία έχει εξεταστεί από την αρχή αυτή.

28 Η ορθότητα της ερμηνείας που έγινε δεκτή παραπάνω στη σκέψη 26 επιβεβαιώνεται επίσης από την αιτιολογική σκέψη 18 του κανονισμού 1/2003, η οποία αφορά το άρθρο 13 του κανονισμού αυτού (απόφαση Toshiba Corporation κ.λπ., προπαρατεθείσα στη σκέψη 17, EU:C:2012:72, σκέψη 90) και διευκρινίζει ότι «η διάταξη αυτή δεν θα πρέπει να θίγει τη δυνατότητα της Επιτροπής, η οποία έχει γίνει δεκτή από τη νομολογία του Δικαστηρίου, να απορρίπτει μία καταγγελία λόγω έλλειψης κοινοτικού συμφέροντος, ακόμη και αν καμία άλλη αρχή ανταγωνισμού δεν έχει καταστήσει γνωστή την πρόθεσή της να επιληφθεί της υποθέσεως». Η Επιτροπή δηλαδή, αφού μπορεί να αποφασίσει να απορρίψει μια καταγγελία λόγω έλλειψης κοινοτικού συμφέροντος, έστω και αν η καταγγελία αυτή δεν έχει εξεταστεί από αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους, έχει, κατά μείζονα λόγο, τη δυνατότητα να απορρίψει την καταγγελία που έχει εξεταστεί από την εν λόγω αρχή, η οποία όμως την έχει απορρίψει για λόγους προτεραιότητας.

29 Υπέρ της ερμηνείας που έγινε δεκτή παραπάνω στη σκέψη 26 συνηγορεί επίσης η ανακοίνωση σχετικά με το δίκτυο των αρχών ανταγωνισμού, που αποσκοπεί στην εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 1/2003 και την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, στην παράγραφο 20 της ανακοίνωσης αυτής διευκρινίζεται ότι «η φράση “ασχολείται με την υπόθεση”, η οποία περιλαμβάνεται στη διατύπωση του άρθρου 13 του [εν λόγω] κανονισμού, δεν σημαίνει απλώς ότι έχει υποβληθεί καταγγελία σε κάποια άλλη αρχή, [αλλά] ότι η άλλη αρχή διεξάγει ήδη ή έχει διεξαγάγει κατά το παρελθόν έρευνα σχετικά με την υπόθεση για ίδιον λογαριασμό». Αντίθετα, δεν γίνεται καμία αναφορά στο αποτέλεσμα στο οποίο έχει καταλήξει η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους. Η δε παράγραφος 22 της εν λόγω ανακοίνωσης αφορά ρητά την περίπτωση κατά την οποία η καταγγελία έχει εξεταστεί από αρχή ανταγωνισμού, αλλά έχει απορριφθεί για άλλους λόγους και όχι για λόγους αναγόμενους στη διερεύνηση της ουσίας της υπόθεσης, και αναφέρει ως παράδειγμα την περίπτωση κατά την οποία η αρχή δεν μπόρεσε να συλλέξει τα αποδεικτικά στοιχεία που ήταν αναγκαία για να αποδειχθεί η παράβαση, ενώ επισημαίνει ότι επιβάλλεται να υπάρχει ορισμένη ελαστικότητα, ώστε να μπορεί κάποια άλλη αρχή να διεξαγάγει η ίδια έρευνα και να επιληφθεί η ίδια της υπόθεσης. Το Δικαστήριο έχει μάλιστα αναγνωρίσει την ευρεία διακριτική ευχέρεια των αρχών ανταγωνισμού, ενόψει της διασφάλισης της βέλτιστης κατανομής των υποθέσεων μεταξύ τους, και έχει διευκρινίσει, όσον αφορά το άρθρο 13, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, ότι κάθε αρχή ανταγωνισμού έχει τη δυνατότητα, και όχι την υποχρέωση, να απορρίπτει την καταγγελία που της έχει υποβληθεί, εφόσον μια άλλη αρχή ασχολείται ήδη με την ίδια υπόθεση (απόφαση Toshiba Corporation, προπαρατεθείσα στη σκέψη 17, EU:C:2012:72, σκέψη 90).

30 Εξάλλου, τα επιχειρήματα που η προσφεύγουσα στηρίζει στο άρθρο 5 του κανονισμού 1/2003 δεν αναιρούν την ορθότητα της ερμηνείας που έγινε δεκτή παραπάνω στη σκέψη 26.

31 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι για την ερμηνεία του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 πρέπει να ληφθούν υπόψη οι διατάξεις του άρθρου 5 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο αφορά τις αρμοδιότητες των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών για την εφαρμογή των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ σε συγκεκριμένες περιπτώσεις. Κατά την προσφεύγουσα, απαγορεύεται στην Επιτροπή να απορρίπτει τις καταγγελίες για τις οποίες δεν έχει εκδοθεί απόφαση από αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους κατά το άρθρο 5 του κανονισμού αυτού. Η προσφεύγουσα θεωρεί εν προκειμένω ότι η απόφαση της NMa της 16ης Δεκεμβρίου 2009 δεν αποτελεί απόφαση που να έχει εκδοθεί βάσει του εν λόγω άρθρου, διότι «το περιεχόμενό της υπολείπεται της μέγιστης δυνατότητας

που έχει μια εθνική αρχή ανταγωνισμού, δηλαδή της διαπίστωσης της εν λόγω αρχής ότι δεν υπάρχει λόγος να αναλάβει δράση», αφού η NMa δεν εξακρίβωσε αν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις απαγόρευσης.

32 Οι διατάξεις του άρθρου 5 του κανονισμού 1/2003, οι οποίες ανήκουν στο κεφάλαιο II, που ρυθμίζει τις αρμοδιότητες, ορίζουν τις αποφάσεις που μπορούν να εκδίδουν οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών, όταν εφαρμόζουν τα άρθρα 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ σε συγκεκριμένες περιπτώσεις. Το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει π.χ. ότι οι αρχές αυτές, όταν αποφαίνονται επί της ουσίας, μπορούν, αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν καταγγελίας, να εκδίδουν τις ακόλουθες αποφάσεις, και συγκεκριμένα να διατάσσουν την παύση της παράβασης, να διατάσσουν τη λήψη προσωρινών μέτρων, να αποδέχονται την ανάληψη δεσμεύσεων και να επιβάλλουν πρόστιμα, χρηματικές ποινές ή κάθε άλλη κύρωση προβλεπόμενη από την εθνική τους νομοθεσία. Κατά το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού, «εάν, με βάση τις πληροφορίες που διαθέτουν, διαπιστώσουν ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις μιας απαγόρευσης, δύνανται επίσης να αποφαίνονται ότι δεν συντρέχει λόγος δράσης από μέρους τους». Το Δικαστήριο, απαντώντας στο ερώτημα αν οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού μπορούν να εκδίδουν αποφάσεις με τις οποίες να διαπιστώνουν ότι δεν υπάρχει παράβαση των άρθρων 101 ΣΛΕΕ ή 102 ΣΛΕΕ, διευκρίνισε ότι το άρθρο 5 του ίδιου αυτού κανονισμού έχει την έννοια ότι απαριθμεί περιοριστικά τις αποφάσεις που μπορούν να εκδίδουν οι αρχές αυτές (απόφαση της 3ης Μαΐου 2011, Tele2 Polska, C-375/09, Συλλογή, EU:C:2011:270, σκέψεις 19 έως 30).

33 Το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, που περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο IV, το οποίο ρυθμίζει τη συνεργασία, προβλέπει πάντως μόνον ότι με την καταγγελία πρέπει να έχει ασχοληθεί μια άλλη αρχή ανταγωνισμού και όχι ότι πρέπει να έχει εκδοθεί απόφαση επ' αυτής (βλ. παραπάνω τη σκέψη 26). Επομένως, όπως επισήμανε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, η διάταξη αυτή δεν προϋποθέτει κατ' ανάγκη ότι η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους έχει ήδη εκδώσει απόφαση που απορρίπτει την καταγγελία. Κατά συνέπεια, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η απόρριψη της καταγγελίας από αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους για λόγους προτεραιότητας δεν συνιστά απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 5, η Επιτροπή μπορεί να εφαρμόζει στις περιπτώσεις αυτές τις διατάξεις του άρθρου 13, παράγραφος 2.

34 Επικουρικά, η απόφαση της NMa της 16ης Δεκεμβρίου 2009 μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να θεωρηθεί απόφαση βασιζόμενη στο άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003. Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η διάταξη αυτή καλύπτει πράγματι όλες τις περιπτώσεις στις οποίες η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους θεωρεί ότι τα στοιχεία που διαθέτει δεν της επιτρέπουν να συναγάγει το συμπέρασμα ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις απαγόρευσης, χωρίς να χρειάζεται να έχει διεξαγάγει προηγουμένως η αρχή αυτή συγκεκριμένη έρευνα. Εν προκειμένω όμως, η εκτίμηση της NMa, όπως προκύπτει από την απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2009, ότι η εξέταση των τελών που επιβάλλονταν από τον Απρίλιο του 2009 με γνώμονα το άρθρο 102 ΣΛΕΕ θα κατέληγε στα ίδια αποτελέσματα όπως και η εξέταση της τρίτης καταγγελίας και η συνακόλουθη απόρριψη της δεύτερης καταγγελίας σύμφωνα με την πολιτική της NMa για τον καθορισμό προτεραιοτήτων σημαίνουν κατ' ανάγκη ότι η NMa έκρινε ότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις απαγόρευσης. Επιπλέον, ο χαρακτηρισμός της απόφασης αρχής ανταγωνισμού κράτους μέλους που απορρίπτει καταγγελία για λόγους προτεραιότητας ως απόφασης βασιζόμενης στις διατάξεις του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού είναι σύμφωνος με την προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 32 απόφαση Tele2 Polska (EU:C:2011:270), με την οποία το Δικαστήριο δέχτηκε ότι το άρθρο αυτό απαριθμεί περιοριστικά τα είδη αποφάσεων που μπορούν να εκδίδουν οι εθνικές αρχές. Οποιαδήποτε διαφορετική ερμηνεία θα είχε ως αποτέλεσμα να στερούνται οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών τη δυνατότητα να εκδίδουν αποφάσεις που να απορρίπτουν την καταγγελία για λόγους προτεραιότητας, ενώ οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού κάνουν χρήση της δυνατότητας αυτής, εκδίδοντας επίσημες ή ημιεπίσημες αποφάσεις περάτωσης της διαδικασίας. Κατά συνέπεια, η ερμηνεία που έγινε δεκτή παραπάνω στη σκέψη 26 είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 5 του κανονισμού αυτού, αφού η Επιτροπή μπορεί να απορρίψει μια καταγγελία για τον λόγο ότι επί της καταγγελίας αυτής έχει εκδοθεί από αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους απορριπτική απόφαση για λόγους προτεραιότητας.

35 Τέλος, η ερμηνεία που έγινε δεκτή παραπάνω στη σκέψη 26 είναι σύμφωνη με τον μηχανισμό του άρθρου 13, παράγραφος 2, που προβλέπει επίσης ότι η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους μπορεί να απορρίπτει τις καταγγελίες με τις οποίες έχει ήδη ασχοληθεί η Επιτροπή. Αφού η Επιτροπή, κατά πάγια νομολογία, έχει την εξουσία να εκδίδει αποφάσεις απόρριψης της καταγγελίας για λόγους προτεραιότητας (βλ. π.χ. την απόφαση Vivendi κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 17, σκέψεις 22 έως 25 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους μπορεί επίσης να απορρίπτει τις καταγγελίες που έχουν απορριφθεί προηγουμένως από την Επιτροπή για τέτοιους λόγους.

36 Τρίτον, η ερμηνεία που έγινε δεκτή παραπάνω στη σκέψη 26 είναι σύμφωνη με έναν από τους βασικούς σκοπούς του κανονισμού 1/2003, την καθιέρωση ενός αποτελεσματικού συστήματος αποκεντρωμένης εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης. Συγκεκριμένα, από την αιτιολογική σκέψη 6 του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι, «για να διασφαλισθεί η αποτελεσματική εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας ανταγωνισμού, είναι σκόπιμο όπως οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού αποκτήσουν πιο στενή σχέση με την εφαρμογή της». Εξάλλου, κατά την αιτιολογική σκέψη 15 του ίδιου αυτού κανονισμού, «η Επιτροπή και οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών θα πρέπει να αποτελούν από κοινού ένα δίκτυο δημόσιων αρχών που θα συνεργάζονται στενά με σκοπό την εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας του ανταγωνισμού». Ο κανονισμός αυτός κατάργησε επομένως το προηγούμενο συγκεντρωτικό σύστημα και καθιέρωσε, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, ένα σύστημα μεγαλύτερης συμμετοχής των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών, στις οποίες παρέσχε προς τούτο την εξουσία εφαρμογής του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης (απόφαση της 8ης Μαρτίου 2007, France Télécom κατά Επιτροπής, T-339/04, Συλλογή, EU:T:2007:80, σκέψη 79). Κατά την αιτιολογική σκέψη 18 του επίμαχου κανονισμού, «για να διασφαλισθεί η με τον καλύτερο τρόπο κατανομή των υποθέσεων μεταξύ των μελών του δικτύου, ενδείκνυται να θεσπισθεί διάταξη γενικού χαρακτήρα, βάσει της οποίας μια αρχή ανταγωνισμού θα μπορεί να αναστέλλει ή να περατώνει την εξέταση δεδομένης υπόθεσης με βάση το σκεπτικό ότι η ίδια υπόθεση εξετάζεται ή έχει εξετασθεί από κάποια άλλη αρχή», καθόσον «ο στόχος είναι κάθε υπόθεση να εξετάζεται μόνον από μία αρχή».

37 Αντίθετα, η ερμηνεία που προτείνει η προσφεύγουσα, η οποία θα είχε ως αποτέλεσμα να υποχρεώνει την Επιτροπή να προβαίνει συστηματικά στην εξέταση της καταγγελίας στις περιπτώσεις στις οποίες η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους έχει εξετάσει την καταγγελία, αλλά δεν έχει εκδώσει καμία από τις αποφάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 5 του κανονισμού 1/2003 ή έχει εκδώσει απορριπτική απόφαση για λόγους προτεραιότητας, δεν συμβιβάζεται με τον σκοπό του άρθρου 13, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, δηλαδή με την καθιέρωση, για λόγους αποτελεσματικότητας, ενός συστήματος για τη βέλτιστη δυνατή κατανομή των πόρων εντός του ευρωπαϊκού δικτύου ανταγωνισμού.

38 Επιπλέον, όπως επισήμανε η παρεμβαίνουσα, η ερμηνεία που προτείνει η προσφεύγουσα προσκρούει στις προπαρασκευαστικές εργασίες του κανονισμού 1/2003. Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της πρότασης της Επιτροπής COM(2000) 582 τελικό, για την έκδοση κανονισμού του Συμβουλίου σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης, σκοπός του άρθρου 13 ήταν η αποτροπή του κινδύνου περιττού φόρτου εργασίας και η αποθάρρυνση της υποβολής πολλαπλών καταγγελιών.

39 Τέλος, όπως τονίζει η Επιτροπή, η ερμηνεία που προτείνει η προσφεύγουσα προσκρούει στις διατάξεις του άρθρου 6 του κανονισμού 1/2003, δυνάμει των οποίων αρμόδια να εφαρμόζουν τα άρθρα 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ είναι τα εθνικά δικαστήρια. Η επιβολή στην Επιτροπή της υποχρέωσης να εξετάζει συστηματικά τις καταγγελίες που απορρίπτονται για λόγους προτεραιότητας από τις αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών θα ισοδυναμούσε με τη μεταβίβαση στην Επιτροπή της εξουσίας ελέγχου των αποφάσεων των αρχών αυτών, ο οποίος εμπίπτει στην αρμοδιότητα μόνο των εθνικών δικαστηρίων. Ο εν λόγω κανονισμός δημιούργησε μεν ένα μηχανισμό συνεργασίας της Επιτροπής με τις αρχές αυτές (απόφαση Tele2 Polska, προπαρατεθείσα στη σκέψη 32, EU:C:2011:270, σκέψη 26), αλλά δεν καθιέρωσε κανένα μηχανισμό υποκατάστασης των εθνικών δικαστηρίων από την

Επιτροπή, καθόσον τα δικαστήρια αυτά επιτελούν ουσιώδη λειτουργία κατά την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης [βλ. αιτιολογική σκέψη 7 της πρότασης της Επιτροπής COM(2000) 582 τελικό, για την έκδοση κανονισμού του Συμβουλίου σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης].

40 Επομένως, τόσο από το γράμμα και την οικονομία του κανονισμού 1/2003 όσο και από τον σκοπό του προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορεί, ενόψει απόρριψης της καταγγελίας, να στηρίζεται στο γεγονός ότι η καταγγελία αυτή έχει απορριφθεί ήδη από μια αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους για λόγους προτεραιότητας. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι εν προκειμένω η NMa δεν περάτωσε την εξέταση της καταγγελίας που της είχε υποβληθεί εκδίδοντας απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 5 του εν λόγω κανονισμού και ότι στηρίχθηκε σε λόγους προτεραιότητας, ακόμη και αν το γεγονός αυτό θεωρηθεί αποδεδειγμένο, δεν αποτελούσε κώλυμα για τη στηριζόμενη στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού διαπίστωση της Επιτροπής ότι με την καταγγελία αυτή είχε ήδη ασχοληθεί μια αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους και για την απόρριψή της από το θεσμικό αυτό όργανο για τον λόγο ακριβώς αυτό.

Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακύρωσης: νομικό σφάλμα και πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης

41 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικό σφάλμα και σε πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης, καθόσον βασίστηκε σε απόφαση της NMa σχετικά με καταγγελία για την οποία είχε διεξαχθεί έρευνα με γνώμονα όχι τους κανόνες του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης, αλλά το εθνικό αεροπορικό δίκαιο.

42 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

43 Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, όπως και το σύνολο των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού, αφορά περιπτώσεις εφαρμογής των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ. Ειδικότερα, το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι οι αρχές ανταγωνισμού κράτους μέλους, όταν εφαρμόζουν την εθνική νομοθεσία ανταγωνισμού σε καταχρηστική πρακτική επιχείρησης που κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά η οποία θα μπορούσε να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, οφείλουν επίσης να εφαρμόζουν το άρθρο 102 ΣΛΕΕ.

44 Η Επιτροπή μπορεί επομένως να απορρίπτει την καταγγελία βάσει των διατάξεων του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 μόνο όταν η καταγγελία αυτή έχει εξεταστεί από την άποψη των κανόνων του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης.

45 Εντούτοις, καμία διάταξη του κανονισμού αυτού δεν απαγορεύει στις αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών να βασίζονται, κατά τις έρευνες που διεξάγουν για να εξακριβώνουν την τήρηση των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης, στα συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν κατόπιν έρευνας που διεξήχθη με γνώμονα κάποια άλλη εθνική ρύθμιση. Η παράγραφος 21 της ανακοίνωσης σχετικά με το δίκτυο των αρχών ανταγωνισμού προβλέπει εξάλλου απλώς ότι «είναι δυνατή η επίκληση του άρθρου 13 του κανονισμού [1/2003] όταν η επίμαχη συμφωνία ή πρακτική αφορά την ίδια παράβαση ή τις ίδιες παραβάσεις στις ίδιες γεωγραφικές αγορές αναφοράς και αγορές προϊόντος».

46 Από τα παραπάνω προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορεί, ενόψει απόρριψης της καταγγελίας βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, να στηρίζεται στο γεγονός ότι η καταγγελία αυτή έχει απορριφθεί ήδη από μια αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους κατόπιν εξέτασης που στηρίχθηκε στα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε η αρχή αυτή στο πλαίσιο έρευνας που διεξήχθη με γνώμονα άλλες διατάξεις του εθνικού δικαίου, υπό την προϋπόθεση ότι η εξέταση αυτή διεξήχθη με γνώμονα τους κανόνες του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης.

47 Εν προκειμένω, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε ότι η NMa είχε εξετάσει την καταγγελία της προσφεύγουσας με γνώμονα τις διατάξεις του άρθρου 102 ΣΛΕΕ. Η Επιτροπή επισήμανε ότι η NMa είχε προσδιορίσει, μεταξύ άλλων, σε ποιο βαθμό τα συμπεράσματα της έρευνας που είχε διεξαχθεί από την άποψη του αεροπορικού δικαίου ήσαν λυσιτελή για την εξέταση στην οποία προέβη με βάση το δίκαιο του ανταγωνισμού, περιγράφοντας τις ομοιότητες των δύο νομοθετικών ρυθμίσεων, συγκρίνοντας τις σχετικές υπηρεσίες από την άποψη της ισοδυναμίας τους και εκτιμώντας τις αρνητικές για τον ανταγωνισμό επιπτώσεις των τιμών που επέβαλε η Schiphol. Κατά την Επιτροπή, η NMa είχε εξετάσει π.χ. αν τα τέλη ήταν ανάλογα προς το κόστος, τα είχε συγκρίνει με τα τέλη που καταβάλλονταν σε άλλα διεθνή αεροδρόμια και τα είχε αξιολογήσει από την άποψη της ποιότητας της υπηρεσίας που παρεχόταν στην προσφεύγουσα. Τέλος, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν ήταν αρμόδια να αποφανθεί επί των επιχειρημάτων και των συμπερασμάτων που εξέθετε η NMa ούτε επί της μεθοδολογίας της.

48 Από την απόφαση της NMa της 16ης Δεκεμβρίου 2009 προκύπτει εξάλλου ότι η καταγγελία της προσφεύγουσας εξετάστηκε με γνώμονα τις διατάξεις του άρθρου 24 του MW και του άρθρου 102 ΣΛΕΕ. Όπως επισήμανε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, η NMa έκρινε, με την απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2009, ότι η εκτίμηση των εννοιών της απαγόρευσης των διακρίσεων και του εύλογου χαρακτήρα, οι οποίες χρησιμοποιούνται στο άρθρο 8.25d, παράγραφοι 2 και 3, του WL, ήταν παρόμοια με την εκτίμηση που πραγματοποιείται στο πλαίσιο του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης. Η NMa υπενθύμισε επίσης ότι, με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2009, είχε ερμηνεύσει τις διατάξεις του WL σύμφωνα με τη νομολογία των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης που αφορά το άρθρο 102 ΣΛΕΕ. Η NMa τόνισε επίσης ότι ο ορισμός της σχετικής αγοράς, ο οποίος θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί κατά τη διεξαγωγή έρευνας βάσει των διατάξεων του δικαίου του ανταγωνισμού, δεν ήταν εν προκειμένω αναγκαίος, διότι είχε δεχτεί ότι η Schiphol ήταν σε θέση οικονομικής ισχύος.

49 Από τα παραπάνω προκύπτει ότι η απόρριψη από την Επιτροπή της καταγγελίας της προσφεύγουσας βάσει των διατάξεων του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 δεν ενέχει νομικό σφάλμα, διότι η Επιτροπή έκρινε ότι η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους είχε εξετάσει την καταγγελία αυτή βάσει των διατάξεων του άρθρου 102 ΣΛΕΕ.

50 Η προσφεύγουσα, μολονότι ομολογεί ότι οι επίμαχες διατάξεις του WL αφορούν εν μέρει έννοιες προερχόμενες από το δίκαιο του ανταγωνισμού της Ένωσης, διατυπώνει πέντε επιχειρήματα με τα οποία αποπειράται να αποδείξει ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η NMa είχε εξετάσει την καταγγελία της βάσει των διατάξεων του άρθρου 102 ΣΛΕΕ ενέχει πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης.

51 Από τη σκέψη 20 της παρούσας απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, για να απαντήσει στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, οφείλει απλώς να εξακριβώσει αν η απόρριψη της καταγγελίας από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 ενέχει νομικό σφάλμα ή πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης, καθόσον η Επιτροπή έκρινε ότι η NMa είχε ήδη εξετάσει την καταγγελία της προσφεύγουσας από την άποψη του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή ήταν αρμόδια να εξακριβώσει ότι η NMa δεν είχε προβεί στην απόρριψη της καταγγελίας της προσφεύγουσας χωρίς να την έχει προηγουμένως εξετάσει από την άποψη των κανόνων ανταγωνισμού του δικαίου της Ένωσης. Ο έλεγχος του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορεί όμως να οδηγήσει σε εκτίμηση του βασίμου της απόφασης της NMa ή της διαδικασίας ή της μεθοδολογίας της, εκτίμηση στην οποία άλλωστε δεν προέβη ούτε η Επιτροπή και για την οποία αρμόδια είναι τα εθνικά δικαστήρια.

52 Πρώτον, η προσφεύγουσα τονίζει ότι η NMa δεν όρισε τη σχετική αγορά, πράγμα που, κατά την προσφεύγουσα, είναι απαραίτητο προκειμένου να εξεταστεί κατά πόσον τηρήθηκε το άρθρο 102 ΣΛΕΕ, και ότι συνεπώς η Επιτροπή κακώς δέχτηκε ότι η καταγγελία είχε εξεταστεί από τη NMa βάσει της εν λόγω διάταξης. Το επιχείρημα όμως αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές, αν ληφθούν υπόψη η έκταση και το αντικείμενο του ελέγχου που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο, τα οποία

υπενθυμίστηκαν παραπάνω στη σκέψη 51. Το επιχείρημα αυτό αφορά, συγκεκριμένα, τη μεθοδολογία και το βάσιμο της ανάλυσης που επέλεξε να εφαρμόσει η NMa για την εξέταση της καταγγελίας της προσφεύγουσας.

53 Χάριν πληρότητας, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η NMa δεν ήταν υποχρεωμένη να ορίσει τη σχετική εν προκειμένω αγορά.

54 Δεν αμφισβητείται ότι, κατά τη νομολογία, η οριοθέτηση της σχετικής αγοράς έχει ουσιώδη σημασία για να εξακριβωθεί αν μια επιχείρηση κατέχει δεσπόζουσα θέση, αφού οι δυνατότητες ανταγωνισμού μπορούν να αξιολογούνται μόνο σε συνάρτηση με τα χαρακτηριστικά των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών λόγω των οποίων τα προϊόντα αυτά ή οι υπηρεσίες αυτές είναι ιδιαίτερα ενδεδειγμένα για την ικανοποίηση διαρκών αναγκών και είναι σε πολύ μικρό βαθμό αμοιβαίως αντικαταστατά με άλλα προϊόντα ή υπηρεσίες (αποφάσεις της 21ης Φεβρουαρίου 1973, Europemballage και Continental Can κατά Επιτροπής, 6/72, Συλλογή, EU:C:1973:22, σκέψη 32, και της 30ής Ιανουαρίου 2007, France Télécom κατά Επιτροπής, T-340/03, Συλλογή, EU:T:2007:22, σκέψη 78). Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, η δεσπόζουσα θέση συνάγεται από το γεγονός ότι η οικεία επιχείρηση διαθέτει οικονομική ισχύ, πράγμα που της επιτρέπει να εμποδίζει τη διατήρηση αποτελεσματικού ανταγωνισμού στη σχετική αγορά και της προσφέρει, σε σημαντικό βαθμό, τη δυνατότητα ανεξάρτητης συμπεριφοράς έναντι των ανταγωνιστών της, των πελατών της και, σε τελική ανάλυση, των καταναλωτών (αποφάσεις της 14ης Φεβρουαρίου 1978, United Brands και United Brands Continentaal κατά Επιτροπής, 27/76, Συλλογή, EU:C:1978:22, σκέψη 65, της 13ης Φεβρουαρίου 1979, Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής, 85/76, Συλλογή, EU:C:1979:36, σκέψη 38, και France Télécom κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, EU:T:2007:22, σκέψη 99).

55 Από την απόφαση πάντως της NMa της 14ης Ιουλίου 2009 προκύπτει εν προκειμένω ότι είχε γίνει δεκτό κατά τεκμήριο ότι η παρεμβαίνουσα βρισκόταν σε θέση οικονομικής ισχύος και ότι συνεπώς, όπως επισήμανε η NMa στο σημείο 16 της απόφασής της της 16ης Δεκεμβρίου 2009, δεν ήταν αναγκαίο, αφού η παρεμβαίνουσα κατείχε δεσπόζουσα θέση, να οριστεί η σχετική αγορά. Επομένως, η εκτίμηση της Επιτροπής ότι η καταγγελία της προσφεύγουσας είχε εξεταστεί σύμφωνα με τους κανόνες που θέτει το δίκαιο του ανταγωνισμού της Ένωσης σχετικά με την εξέταση των καταγγελιών δεν ενέχει, εν πάση περιπτώσει, κανένα πρόδηλο σφάλμα.

56 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η NMa, αν είχε προβεί σε εξέταση με γνώμονα το άρθρο 102 ΣΛΕΕ, θα είχε καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα σχετικά με την καταχρηστική συμπεριφορά της παρεμβαίνουσας ως προς τις δημιουργούσες διακρίσεις τιμές.

57 Υπενθυμίζεται καταρχάς ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ελέγξει τη νομιμότητα της απόφασης της NMa (βλ. παραπάνω τη σκέψη 51). Αντίθετα, το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να εξακριβώσει αν το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η NMa είχε ήδη ασχοληθεί με την καταγγελία της προσφεύγουσας βασιζόμενη στον ορισμό των διακρίσεων που περιέχεται στο άρθρο 102 ΣΛΕΕ ενέχει νομικό σφάλμα ή πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης.

58 Συναφώς, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η NMa, κατά την ανάλυση στην οποία προέβη για να εκδώσει την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2009, έλαβε υπόψη τον ορισμό των διακρίσεων που περιέχεται στο άρθρο 102 ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, η NMa, με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2009, όχι μόνο εξέτασε την ισοδυναμία των υπηρεσιών που προσφέρει η παρεμβαίνουσα στις διάφορες αεροπορικές εταιρίες, αλλά και εκτίμησε τις αρνητικές επιπτώσεις των τελών ως προς τον ανταγωνισμό (σημεία 113 έως 156). Η NMa, κατά την εξέταση αυτή, ανέφερε ρητά ότι έκανε χρήση του ορισμού των διακρίσεων που περιέχεται στο άρθρο 102 ΣΛΕΕ, όπως ο ορισμός αυτός έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο (σημείο 33).

59 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, τρίτον, ότι η NMa, σε μία άλλη απόφαση, ανέφερε ότι, αν και οι έννοιες που χρησιμοποιεί ο WL μπορούν να ερμηνεύονται με γνώμονα το δίκαιο του ανταγωνισμού, η συνολική εκτίμηση μιας υπόθεσης από την άποψη του WL δεν διεξάγεται στο πλαίσιο του δικαίου του ανταγωνισμού και ότι τα ζητήματα σχετικά με παραβάσεις των κανόνων ανταγωνισμού δεν μπορούν να εξετάζονται στο πλαίσιο ερευνών που διεξάγονται βάσει του WL. Το στοιχείο αυτό όμως, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο, δεν ασκεί καμία επιρροή επί της νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης, αφού, εν προκειμένω, αφενός η Επιτροπή δεν δεσμευόταν από τις εκτιμήσεις στις οποίες είχε καταλήξει η NMa σε μια άλλη υπόθεση και αφετέρου προκύπτει από τα παραπάνω ότι η Επιτροπή εξακρίβωσε πράγματι ότι η NMa είχε ερευνήσει από την άποψη του άρθρου 102 ΣΛΕΕ την καταγγελία που της είχε υποβληθεί.

60 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, τέταρτον, ότι η εξέταση μιας καταγγελίας στο πλαίσιο του WL πραγματοποιείται από την υπηρεσία ρύθμισης της αεροπλοΐας μόνο, της οποίας οι εξουσίες και αρμοδιότητες διαφέρουν από τις αντίστοιχες της διεύθυνσης ανταγωνισμού και η οποία δεν λαμβάνει υπόψη της τους γενικούς σκοπούς της πολιτικής ανταγωνισμού της Ένωσης. Το επιχείρημα αυτό πρέπει όμως να απορριφθεί, διότι η υπηρεσία ρύθμισης της αεροπλοΐας ήταν μια από τις υπηρεσίες της ολλανδικής αρχής ανταγωνισμού και η απόφαση της NMa στην οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή για να απορρίψει την καταγγελία της προσφεύγουσας εκδόθηκε από το ενιαίο σώμα εποπτών της. Πρέπει πράγματι να υπενθυμιστεί ότι οι διατάξεις του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, όπως άλλωστε και όλες οι διατάξεις του εν λόγω κανονισμού, αναφέρουν την «αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους», χωρίς να κάνουν διάκριση μεταξύ των διαφόρων υπηρεσιών της αρχής αυτής. Κατά συνέπεια, δεν έχει καμία σημασία η σύνθεση των ομάδων που εξέτασαν την καταγγελία της προσφεύγουσας που στηριζόταν στον WL, αφού η NMa εξέτασε την καταγγελία της προσφεύγουσας από την άποψη του δικαίου του ανταγωνισμού και από τα παραπάνω προκύπτει ότι η NMa καλώς στηρίχθηκε στην ανάλυση που είχε πραγματοποιηθεί σχετικά με τη στηριζόμενη στον WL καταγγελία.

61 Τέλος, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το αποτέλεσμα της προσβαλλόμενης απόφασης είναι να εκφεύγει του ελέγχου των αρχών ανταγωνισμού, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, μια ευρεία κατηγορία δυνητικών καταχρηστικών συμπεριφορών. Από τα ανωτέρω προκύπτει πράγματι ότι το αποτέλεσμα της προσβαλλόμενης απόφασης ήταν ακριβώς να μην εκφύγει η παρεμβαίνουσα της εφαρμογής του άρθρου 102 ΣΛΕΕ.

62 Από όλα τα παραπάνω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η NMa είχε εξετάσει την καταγγελία της βάσει των διατάξεων του άρθρου 102 ΣΛΕΕ ενέχει πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης.

63 Κατά συνέπεια, το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η NMa είχε εξετάσει την καταγγελία της προσφεύγουσας από την άποψη του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης δεν ενέχει ούτε νομικό σφάλμα ούτε πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης.

64 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακύρωσης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δεύτερου λόγου ακύρωσης: παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης

65 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη κατά το μέρος κατά το οποίο απορρίπτει επικουρικά την καταγγελία της λόγω έλλειψης συμφέροντος της Ένωσης.

66 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο δεύτερος λόγος ακύρωσης, ο οποίος κατ' ανάγκη προβάλλεται επικουρικά, πρέπει να απορριφθεί, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση, όπως συμπληρώθηκε με την απόφαση της NMa της 16ης Δεκεμβρίου 2009, εκθέτει σαφώς τους λόγους για τους οποίους δεν υπήρχε επαρκές συμφέρον της Ένωσης για την υπόθεση.

67 Από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή, η οποία στήριξε την εν λόγω απόφαση στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, διατύπωσε επιπλέον την άποψη ότι η καταγγελία μπορούσε, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί λόγω έλλειψης συμφέροντος της Ένωσης, διότι ήταν απίθανο να αποδειχθεί κάποια παράβαση, με δεδομένο το ανάλογο συμπέρασμα στο οποίο είχε καταλήξει η NMa κατόπιν της έρευνάς της.

68 Επιβάλλεται ευθύς εξαρχής η διαπίστωση ότι, αφού η έλλειψη συμφέροντος της Ένωσης ήταν ο επικουρικός και μόνο λόγος της απόρριψης της καταγγελίας της προσφεύγουσας από την Επιτροπή, ο δεύτερος λόγος ακύρωσης, ακόμη και αν γινόταν δεκτός, δεν θα μπορούσε να επισύρει την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης (βλ. επ' αυτού την απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1997, FFSA κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-106/95, Συλλογή, EU:T:1997:23, σκέψη 199).

69 Εν πάση περιπτώσει, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη. Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 7 του κανονισμού 1/2003 δεν παρέχει στον καταγγέλλοντα το δικαίωμα να απαιτεί από την Επιτροπή να εκδώσει οριστική απόφαση ως προς την ύπαρξη ή μη της κατά την άποψή του υφιστάμενης παράβασης και δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να συνεχίσει οπωσδήποτε τη διαδικασία μέχρι το στάδιο της τελικής απόφασης (αποφάσεις της 18ης Οκτωβρίου 1979, GEMA κατά Επιτροπής, 125/78, Συλλογή, EU:C:1979:237, σκέψη 18, και της 17ης Μαΐου 2001, IECC κατά Επιτροπής, C-449/98 P, EU:C:2001:275, σκέψη 35). Αντίθετα, η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να εξετάζει προσεκτικά το σύνολο των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της γνωστοποιούν οι καταγγέλλοντες (αποφάσεις της 11ης Οκτωβρίου 1983, Schmidt κατά Επιτροπής, 210/81, Συλλογή, EU:C:1983:277, σκέψη 19, και της 17ης Νοεμβρίου 1987, British American Tobacco και Reynolds Industries κατά Επιτροπής, 142/84 και 156/84, Συλλογή, EU:C:1987:490, σκέψη 20). Ο καταγγέλλων έχει το δικαίωμα να προσδοκά ότι η έκβαση της καταγγελίας του θα αποτελεί αντικείμενο απόφασης της Επιτροπής, κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί ένδικη προσφυγή (απόφαση της 18ης Μαρτίου 1997, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, C-282/95 P, Συλλογή, EU:C:1997:159, σκέψη 36, και IECC κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, EU:C:2001:275, σκέψη 35).

70 Η Επιτροπή υπέχει υποχρέωση αιτιολόγησης, όταν αποφασίζει να μη συνεχίσει την εξέταση μιας καταγγελίας. Δεδομένου ότι η αιτιολογία αυτή πρέπει να είναι επαρκώς ακριβής και λεπτομερής, ώστε το Γενικό Δικαστήριο να έχει τη δυνατότητα να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της εκ μέρους της Επιτροπής άσκησης της διακριτικής ευχέρειάς της να καθορίζει προτεραιότητες, το θεσμικό αυτό όργανο υποχρεούται να εκθέτει τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η αιτιολογία της απόφασης και τους νομικούς λόγους που το οδήγησαν να λάβει την απόφαση αυτή (διάταξη της 31ης Μαρτίου 2011, EMC Development κατά Επιτροπής, C-367/10 P, EU:C:2011:203, σκέψη 75).

71 Εν προκειμένω, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε, λαμβάνοντας υπόψη τα συμπεράσματα στα οποία είχε καταλήξει η NMa, ότι η πιθανότητα να αποδειχθεί η ύπαρξη παράβασης του άρθρου 102 ΣΛΕΕ ήταν μικρή. Υπενθυμίζεται στο σημείο αυτό ότι, δυνάμει των άρθρων 4 και 5 του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή και οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών έχουν συντρέχουσες αρμοδιότητες για την εφαρμογή των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 102 ΣΛΕΕ και ότι η γενική οικονομία του κανονισμού αυτού στηρίζεται στη στενή συνεργασία της Επιτροπής με τις αρχές αυτές. Επομένως, η Επιτροπή, όταν προβαίνει στις εκτιμήσεις της, μπορεί επίσης να λαμβάνει υπόψη της τα μέτρα που έχουν λάβει οι εν λόγω εθνικές αρχές (απόφαση Vivendi κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 17, EU:T:2013:538, σκέψη 26).

72 Από τις παρατηρήσεις αυτές προκύπτει ότι η Επιτροπή, εκθέτοντας ρητώς και σαφώς τα πραγματικά στοιχεία και τους νομικούς λόγους που την οδήγησαν στη διαπίστωση ότι η πιθανότητα να αποδειχθεί η ύπαρξη παράβασης του άρθρου 102 ΣΛΕΕ ήταν πολύ μικρή, εκπλήρωσε την υποχρέωσή της ως προς την παράθεση αιτιολογιών. Δεδομένου ότι οι διευκρινίσεις αυτές παρέχουν στο Γενικό

Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της άσκησης από την Επιτροπή της διακριτικής ευχέρειας που άσκησε το όργανο αυτό με την προσβαλλόμενη απόφαση, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη επ' αυτού.

73 Ο δεύτερος λόγος ακύρωσης μπορεί συνεπώς να απορριφθεί ως αβάσιμος, οπότε η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

74 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής και της Schiphol, σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την easyJet Airline Co. Ltd στα δικαστικά έξοδα.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Ιανουαρίου 2015.

(υπογραφές)